Р Е Ш Е Н И Е
№ 2830

гр. София, 28.04.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 04.04.2014 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Радостин Радков
ЧЛЕНОВЕ: Ива Кечева
Светлана Димитрова

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Ютеров, като разгледа дело номер **173** по описа за **2014** година докладвано от съдия Ива Кечева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Дирекция „Инспекция по труда“ [населено място], чрез процесуалния си представител юрк. Т., срещу решение от 10.07.2013 г., постановено по н.а.х.д. № 14990/2013 г. от Софийски Районен Съд, Наказателно отделение, 23-ти състав. Със съдебното решение е отменено наказателно постановление № 22-2203930/09.04.2012 г., издадено от Директора на Дирекция „Инспекция по труда” – С., с което на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 5 000 лв., на основание чл. 416, ал. 5 във вр. с чл. 414, ал. 1 от КТ за нарушение на чл. 1, ал. 2 от КТ.

Изложените в касационната жалба доводи са за допуснати нарушения на закона по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК. По същество се твърди, че неправилно СРС е приел, че извършеното деяние не осъществява състава на административно нарушение на чл. 1, ал. 2 от КТ, а на такова на чл. 62, ал. 1 от КТ. На следващо място, касаторът сочи, че с гражданския договор е уговорена дейност с един повтарящ се цикличен характер, а не определена услуга, както и е определено месечно възнаграждение. Счита, че са налице съществените белези, характеризиращи едно правоотношение като трудово. Иска се от съда да отмени обжалваното решение и да потвърди процесното наказателно постановление.

Ответната страна, чрез процесуалния си представител адв. Д., изразява становище за неоснователност на касационната жалба и моли съда да потвърди обжалваното решение.
Представителят на Софийска градска прокуратура счита, че касационната жалба е неоснователна.
Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:
Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211, ал.1 АПК и от надлежна страна. Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.
Решението е допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу наказателното постановление, не са изтекли сроковете по чл. 34 ЗАНН, не е изтекла абсолютната погасителна давност за административно-наказателно преследване.
СРС е възприел фактическата обстановка, както е описана в АУАН, която с оглед приетите по делото доказателства е коректно установена и не е спорна между страните. Установено е, че при извършване на проверка по спазване на трудовото законодателство на 17.02.2012 г. в Спа център, стопанисван от [фирма], било установено, че в обекта работи лицето А. Х. М. като кинезитерапевт, с което дружеството било сключило граждански договор. На дружеството бил съставен АУАН № 22-2203930/06.03.2012 г. за нарушение на чл. 1, ал. 2 от КТ, а именно че отношенията по предоставяне на работна сила от М. не са уредени като трудови правоотношения.
СРС е отменил наказателното постановление, приемайки че от доказателствата по делото се установява, че се касае за нарушение по чл. 62, ал. 1 от КТ – неспазване на законовите изисквания за форма на трудовия договор, поради което неправилно административно-наказващият орган е определил правната квалификация на установеното нарушение като такова по чл. 1, ал. 2 от КТ. Решението е правилно като краен резултат, но по различни съображения.
Мотивите на районния съд, че е налице неправилна квалификация на установеното административно нарушение и се касае за нарушение на чл. 62, ал. 1 от КТ са неправилни. От събраните по делото доказателства се установява, че А. Х. М. е имал сключен граждански договор от 01.01.2012 г. с [фирма], с който е приел в качеството на Изпълнител, да извърши на свой риск и със свои материали масажни процедури в помещение, осигурено от Възложителя по негови предварителни заявки. Уговореното възнаграждение между страните е в зависимост от броя на извършени процедури за един месец, което се заплаща от възложителя по банков път след подписване на констативен протокол и издаване на сметка за изплатени суми. В договора е записано, че Изпълнителят сам определя времето, продължителността и броя на заявените процедури, които ще извърши през месеца. Към гражданския договор са приложени сключени между страните констативни протоколи и сметки за изплатени суми, видно от които възнаграждението на М. е превеждано по банков път на база броя извършени процедури за съответния месец и след като са удържани задължителните осигурителни вноски и превеждан дължимият авансов данък. Видно от обясненията, дадени от М., той е имал уговорка със собственика на Спа центъра да му бъдат осигурявани клиенти и помещение, а той сам е преценявал времето, в което да извърши процедурите и е поемал разходите за консумативите.
С оглед гореизложеното настоящият касационен състав счита, че отношенията между М. и [фирма] не са трудовоправни по своя характер. Трудовият договор има за

предмет престирането на работна сила от работника за продължителен, в повечето случаи неопределен срок, докато при гражданския договор се дължи конкретен трудов резултат. От това произтичат и другите разлики между същите. Докато при трудовия договор работникът е в зависимост от своя работодател и е задължен да спазва определения ред и трудова дисциплина, работно време и т. н., то при договора за изработка изпълнителят дължи изработването на уговорения резултат и е независим стопански и оперативно е самостоятелен при изпълнението. Видно от събраните доказателства М. е поел задължението да извършва масажни процедури, като сам е определял времето, броя и продължителността им. И при двата договора се дължи възнаграждение, но то се различава по своето естество, като трудовото възнаграждение е правно регламентирано, има гарантиран минимален размер и се изплаща ежемесечно, а възнаграждението, което следва да заплати поръчващият, се договаря свободно между страните и се изплаща след приемане на изработката. В процесния случай уговореното възнаграждение, което е превеждано на М. се формира на база брой извършени процедури и няма минимално гарантиран размер. Със сключването на констативен протокол всеки месец страните са приемали изработката по количество и на тази база се е формирало дължимото възнаграждение. В случай, че М. не извърши никакви процедури през текущия месец, съответно не е получавал и възнаграждение. При анализа на събраните доказателства, съдът намира, че по своя характер и белези отношенията между страните не съставляват трудови такива - с тях не е уговорена престация на работна сила, а получаването на конкретна услуга по вид и количество. Установено е по несъмнен начин, че А. М. е извършвал масажни процедури в качеството на кинезитерапевт и не е имал нито уговорено работно време, нито длъжност, на която е назначен, нито гарантирано месечно възнаграждение. Ето защо, неправилен е изводът на административно-наказващия орган, че се касае за престиране на работна сила и са налице всички елементи на трудово правоотношение. Поради това, настоящата инстанция приема, че с процесното наказателно постановление незаконосъобразно е ангажирана административно-наказателната отговорност на [фирма] за нарушение на чл. 1, ал. 2 от КТ, което е абсолютно основание за отмяна на НП.

При постановяване на решението СРС не е допуснал нарушения на процесуалните правила. Процесуалните права на страните не са били ограничени, решението е мотивирано и постановено от законен съдийски състав. Съдът е обосновал изводите си относно фактическата обстановка, като е обсъдил подробно доказателствата и доводите на страните.

В рамките на наведените касационни основания и при извършената служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК съдът не констатира незаконосъобразност на решението на СРС. По изложените съображения и на основание чл.221, ал.2 АПК вр. чл.63 ЗАНН оспореното решение следва да бъде оставено в сила.

Воден от горното, Административен съд София- град, I касационен състав,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 10.07.2013 г., постановено по н.а.х.д. № 14990/2013 г. от Софийски Районен Съд, Наказателно отделение, 23-ти състав.

Решението е окончателно .

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.